

РЕШЕНИЕ

№ 28719

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5317** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Адвокати Х. и Х., като пълномощници на Д. Т. Т. – гражданин на В. са оспорили от нейно име издадената от началника на Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР ЗАПОВЕД, рег. № 513з-3935/08.04.2026 г., с която по Заявление, вх. № 300101/17.03.2026 г. е отказано право на продължително пребиваване на нейния син Ч. Д. В., с цел събиране на семейството.

Оспорващият, лично и с помощта на двамата адвокати: поддържа жалбата; ангажира писмени доказателства, представени с жалбата и в съдебното заседание, както и показания на свидетел – Н. Ба К.. С жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа. Искането е за отмяната му. В съдебното заседание адвокат Х. възрази в хода по същество, срещу компетентността на административния орган, издал процесната заповед. Заявено е искане за възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък. С писмените бележи, представени след приключване на делото адвокатите желаят изрично прогласяване нищожност на акта, тъй като главен инспектор С. С. не бил специално оправомощен, с оглед чл. 33ф, ал. 4 ЗЧРБ.

Ответникът, посредством юрисконсулт, който не се явява, с писмено становище: оспорва жалбата; представя заверени преписи на документи, относно материалната компетентност на издателя на оспорената заповед; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското. Изложени са и доводи по същество, който не се различават по нищо от тези, излагани назад във времето, от името на същия ответник, въпреки многобройните съдебни решения, с които се отменят индивидуални административни актове за постановени

откази, на основание чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. В тази връзка се налага предположението, че ръководителите на административната структура не са запознати с резултатите от делата с ответник СДВР.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима и основателна, с изключение доводите за нищожност на Заповед, рег. № 513з-3935/08.04.2026 г. заповедта представлява валиден административен акт, защото е издадена от материално компетентен административен орган. Налични са доказателства, че главен инспектор С. С. е определен от директора на СДВР да изпълнява задълженията на началник Сектор „Миграция“. Разпоредбата на чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ (част от Глава трета „Пребиваване на чужденците в РБ“) постановява, че „директорите на дирекция „Миграция“, на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго“. Нормата на ал. 4 от специалния текст на чл. 33ф ЗЧРБ („за взетото решение за събиране на семейството директорът на дирекция „Миграция“ или директорът на съответната областна дирекция на Министерството на вътрешните работи или оправомощените от тях длъжностни лица уведомяват писмено заявителя по реда на АПК“) не променя общата компетентност, предоставена с чл. 23, ал. 7, понеже касае уведомяването, а не издаването на административния акт.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени допълнително от страните не са оспорени. Те позволяват на Съда да изложени следните мотиви.

Д. Т. Т. – гражданин на В. притежава валидно издадено на 19.02.2026 г. разрешение за продължително пребиваване в РБ, със срок до 18.03.2030 г. (л. 27 от делото). С процесното заявление (л. 24) предявила, на основание чл. 33ф от Закона за чужденците в РБ и с цел събиране със своя син - Н. Ба К. (непълнолетен, [дата на раждане]) да му бъде предоставено право на продължително пребиваване. Към заявлението са представени изискуемите документи, вкл. такива за родство и за осигурено жилище на адрес в [населено място],[жк], блок 3, вх. „Б“, ет. 1, ап. 14. С оспорената заповед началникът на Отдел „Миграция“, при СДВР постановил отказ, с позоваване на Становище, рег. № 513з-38745/07.04.2026 г. (л. 22), подписано от старши инспектор Д. Т., като началник на 02 група в структура, обозначена със сложни абривиатури. Мотивите за отказа са свързани с извършена от служители на Отдел „Миграция“ проверка на декларирания адрес, за която са изложени следните констатации: Н. Ба К. (свидетелят по делото), който обяснил да е приятел на Д. Т. Т. и да живее временно на адреса, докато тя пребивава във В.; „г-н П.- съсед от ап. 15“ пък заявил, че никога не е виждал „чуждата гражданка и тя не живее на адреса“, където Н. Ба К. живее, заедно със съпругата си. Въз основа на тези данни, представляващи на практика твърдения на „г-н П.“ е мотивиран от ответника извод, че се касае за хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ-декларирани неверни данни, относно адреса на пребиваване.

Разпоредбата на чл. 33ф, ал. 1 ЗЧРБ (част от Глава трета „в“ ЗЧРБ, с наименование „Пребиваване на граждани на трети страни за целите на вътрешнокорпоративния трансфер“) дава възможност на чужденец с разрешено пребиваване не по-малко от една година на територията на Република България (в случая – жалбоподателят Д. Т. Т.) да подаде в Дирекция „Миграция“ – МВР или в отдел/сектор/група „Миграция“ при областните дирекции заявление по образец, за получаване право на продължително пребиваване, с цел събиране на семейството (в случая – непълнолетният й син Ч. Д. В.). Към заявлението се прилагат: копие на редовен паспорт или заместващ го документ на члена на семейството, със срок на валидност не по-малко от шест

месеца, считано от датата на подаване на заявлението, със страниците на снимката и личните данни; доказателства за осигурено жилище; доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка за членовете на семейството, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна работна заплата или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България; свидетелство за съдимост на члена на семейството, издадено към датата на подаване на документите от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване – при първоначално подаване на заявлението; удостоверение за брак или удостоверение за раждане; документи, относно обстоятелствата за издръжка на членовете на семейството и необходимостта от полагане на лични грижи, поради здравословни причини, в случаите по чл. 2, ал. 4. Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на 26, ал. 1, препращаща към хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и го задължава да откаже издаване разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване когато чужденецът „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса, за който стана дума по – горе, но всъщност не пребивава.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказва по несъмнен начин наличието, по отношение Д. Т. Т. - гражданин на В. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предполага да са декларирани неверни данни“. Деклариране/представяне на доказателства за осигурено жилище, когато основанията да се иска продължително пребиваване е и това по чл. 33ф, ал. 1 ЗЧРБ, е въведено като задължително изискване, директно с текста на чл. 33ф, ал. 1, т. 2. Разпоредбата изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвеждат условие да пребивава (временно и/или постоянно) в същото жилище. Ответникът, предвид мотивите на заповедта изобщо не е изложил такива, досежно приложените и съответно изискуеми други документи, вкл. относно представения договор за наем на жилищния имот и издаденото от Район „Н.“, при Столична община удостоверение за настоящ адрес (официален документ), с които мотиви да дискредитира доказателствената стойност на документите. Позовавайки се на данните от становището ответникът формално приел, че се касае за декларирани неверни данни, но не е изложил самостоятелни мотиви в тази връзка. Самото становище се основава на сведение (твърдение) от съсед, който дори не е идентифициран с лични данни. От еднократно констатирания факт, че заявителят Д. Т. Т. не е намерена на декларирания адрес не следва, че е декларирала неверни данни, съответно е представила документ с невярно съдържание. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на процесното заявление административният орган е бил задължен да се съобрази с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от заявителя лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. Обобщаващият краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на чл. 33ф, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ за представяне на „доказателства за осигурено жилище“. Отказът да бъде уважено заявлението за събиране на семейството е в противоречие и с принципа за равенство (чл. 8, ал. 2 АПК), при положение че разрешавайки на майката - Д. Т. Т. да пребивава продължително в РБ ответникът очевидно е приел наличието на всички (от обективна страна) изискуеми от специалния закон условия и предпоставки за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ.

Постановената от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР Заповед, рег. № 513з-3935/08.04.2024 г. подлежи на отмяна, като незаконосъобразна. Административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган (арг. чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 300101/17.03.2026 г.

Отмяната за оспорената заповед обуславя основателност по принцип, на претенцията за възстановява на жалбоподателя, на разноските за водене на делото (чл. 143, ал. 1 АПК). Представени са доказателства за заплатено на адвокат С. Х. възнаграждение, в размер на 1 500 евро (2 932, 95 лева), което, предвид чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и при своевременно направено от ответника възражение п чл. 78, ал. 5 ГПК Съдът приема за прекомерно, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото. С оглед процесуалната активност на адвоката (адвокатите) Съдът приема да определи адвокатското възнаграждение малко над минималния размер, предвиден с л. 8, ал. 3 от Наредбата, в именно – 1 500 лева или 766 евро.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Д. Т. Т. – гражданин на В. издадената от началника на Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР ЗАПОВЕД, рег. № 513з-3935/08.04.2026 г., с която по Заявление, вх. № 300101/17.03.2026 г. е отказано право на продължително пребиваване на нейния син Ч. Д. В., с цел събиране на семейството.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да възстанови на Д. Т. Т. – гражданин на В., ЛНЧ: [ЕГН] разноските за водене на делото и заплатеното на адвокат възнаграждение, в общ размер на 851, 11 (осемстотин и петдесет и едно евро, и 11 цента).

ИЗПРАЩА административната преписка на началника на Отдел „Миграция“-СДВР, който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа отново Заявление, вх. № 300101/17.03.2026 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: